

Giai Kỳ Như Mơ - Những mối tình khắc cốt ghi tâm dần vật và xót xa

Chắc hẳn những ai đã đọc ngôn tình nhiều năm đã từng nghe qua cái tên mẹ kế ngược tâm Phi Ngã Tư Tồn hơn một lần. Bà có nhiều tác phẩm gây tiếng vang trong cộng đồng văn học mạng và chuyển thể thành phim truyền hình đạt được thành tích tốt như: Không kịp nói yêu em, Thiên sơn mộ tuyết, Đông cung... Đặc trưng trong truyện của bà chính là văn phong nhẹ nhàng nhưng chất chứa đầy bi kịch khiến độc giả dễ dàng đồng cảm với nỗi đau và hoàn cảnh của các nhân vật chính trong truyện. Và Giai Kỳ Như Mơ chính là tác phẩm thành công nhất của bà đã làm được điều đó.

“Kiếp này anh không thể nữa. Cho nên, kiếp sau anh nhất định sẽ đợi em, anh sẽ đợi em sớm hơn tất cả những người khác, gặp em sớm hơn một chút.”

-Nguyễn Chính Đông-

Tôi sẽ không đi sâu quá nhiều về mặt nội dung, vì thật ra nếu tóm tắt cả bộ truyện này sẽ làm mất đi cái hay của nó. Bạn phải đọc và cảm nhận từng câu chữ do má Phi viết ra, từ đó bạn sẽ biết được cái tinh túy của tác phẩm này. Bạn sẽ hiểu được vì sao hai chuyện tình trong đó lại đau lòng và xót xa đến như vậy. Bên cạnh đó, cách xây dựng các nhân vật trong Giai Kỳ Như Mơ vô cùng đặc sắc: các nhân vật đều mang đặc trưng của đại đa số các nhân vật trong các bộ ngôn tình khác, thế nhưng họ lại mang màu sắc rất đời, rất gần gũi mà không quá xa rời thực tế. Tôi tin rằng bất cứ ai đọc xong cuốn sách này đều không thể ghét bất cứ nhân vật nào cả. Ngược lại, má Phi còn có thể làm chúng ta thông cảm với hoàn cảnh và suy nghĩ của từng nhân vật trong đó.

Sách được đơn vị Quảng Văn xuất bản tại Việt Nam với tên Hẹn đẹp như mơ.

Cả hai chàng Nguyễn Chính Đông và Mạnh Hoà Bình đều là một phần quan trọng trong cuộc sống của nữ chính Vuư Giai Kỳ. Một người là mối tình thời thanh xuân tươi đẹp, người còn lại là mối tình của thời trưởng thành khi trái tim đã trải qua nhiều tổn thương. Cả hai mối tình đều rất đẹp như một giấc mơ đồng thời cũng mang theo sự tàn nhẫn và khốc liệt của xã hội. Khi lần đầu đọc xong quyển sách này, tôi đã gần như sốc bởi kết cục của nó. Thế nhưng, sau vài lần nữa đọc lại và nghiền ngẫm kỹ càng, tôi nhận ra một chân lý Phỉ Ngã Tư Tồn muốn truyền tải cho các độc giả là: **Tình yêu đẹp nhất chưa chắc là sẽ ở bên nhau đến răng long bạc đầu, tình yêu chỉ thật sự đáng giá và khó quên khi chúng ta trân trọng từng giây phút bên nhau.**

Đối với Mạnh Hoà Bình, anh là tất cả những gì tươi đẹp nhất trong tuổi thanh xuân của Giai Kỳ. Dù cho hai người phải xa cách nhau bởi khoảng cách địa vị xã hội, giai cấp, họ vẫn luôn giữ hình bóng người kia trong trái tim của mình. Dù cho có đến được với nhau hay không, họ đã từng có một khoảng thời gian yêu nhau thật nồng nàn và chân thành. Giữa họ đã từng có những ký ức đẹp đẽ, khoảng thời gian đẹp đẽ mà không ai có thể thay thế được. Dẫu cho không có kết thúc có hậu, đây vẫn là mối tình khắc cốt ghi tâm.

“Em đừng cho rằng anh đợi em, là do anh chưa gặp được một người tốt thôi – nếu thật sự gặp được, làm gì có chuyện đợi em. Nhưng Vuư Giai Kỳ, nhiều năm nay anh tìm mãi, vẫn không tìm được người thứ hai như em.”

-Mạnh Hoà Bình-

Đến khi Giai Kỳ gặp được Chính Đông, cô trở nên dè chừng hơn, cô đắn đo nhiều hơn. Bởi lúc này cô đã là cô gái trưởng thành, chịu nhiều tổn thương trong quá khứ, dần dần cảm thấy sợ hãi với tình yêu. Cô sợ rằng những gì càng tốt đẹp càng khó níu giữ, cô sợ bản thân sẽ lại tổn thương lần nữa. Đến khi cô có đủ dũng khí để đón nhận tình cảm của mình dành cho Chính Đông, thì đó cũng là lúc cô nhận ra mình phải đánh mất anh mãi mãi. Lời yêu cô dành cho anh cũng mãi chẳng bao giờ được nói ra.

*“Hạnh phúc ngày hôm nay của cô, chỉ là ở bên cạnh anh.
Nhưng anh lại không thể biết được, cô cũng không muốn cho anh biết.”*

-Vuư Giai Kỳ-

Tôi đã từng nghĩ rằng không biết Giai Kỳ dành tình cảm cho ai nhiều hơn, là Chính Đông hay Hoà Bình? Rằng sau khi cô đi lên chuyến bay đó, cô sẽ bắt đầu cuộc sống như thế nào? Cô có quay lại với Hoà Bình hay không? Nhưng có lẽ tất cả điều đó không còn quan trọng nữa, bởi cô đã hứa với Chính Đông rằng cô nhất định sẽ sống thật hạnh phúc, sẽ sống hạnh phúc cả phần của Chính Đông. Chỉ cần lựa chọn của cô khiến cô hạnh phúc, đó chính là mong muốn của Chính Đông, của má Phỉ và của tất cả độc giả. Không biết sao khi đọc đến cuối, tôi lại liên tưởng đến câu nói của má Phỉ khi giới thiệu về bút danh của mình ở đầu trang sách:

“Tôi vẫn ở đây mà anh đã ở bên kia chân trời”

Có thể trong một câu chuyện nào đó, Giai Kỳ, Hoà Bình, và cả Giang Tây, họ sẽ thật hạnh phúc trong quãng đời còn lại của họ, bất chấp họ đã từng trải qua những nỗi đau giằng xé con tim. Nhưng tôi tin rằng, mỗi người họ rồi sẽ tìm được bến đỗ hạnh phúc cho chính mình và vẫn nhớ về những mối tình khắc cốt ghi tâm đầy xót xa như một kỷ niệm đẹp của tuổi trẻ oanh liệt.